

РЕШЕНИЕ

№ 17911

гр. София, 27.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 25.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **7221** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.211 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) във вр. с чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Е. И. А., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.3, чрез адв. Т. Р. и адв. И. М., срещу Заповед рег. № ЧР-05-229 от 24.06.2024 г. на министъра на правосъдието, с която на основание чл.194, ал.2, т.4, чл.197, ал.1, т.6, вр. чл.203, ал.1, т.8 и т.13, вр. чл.204, т.1 и чл.226, ал.1, т.8 от ЗМВР ѝ е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното ѝ правоотношение.

Жалбоподателката излага съображения за незаконосъобразност на акта поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с неговата цел. Твърди, че от фактическа страна нарушението е описано в заповедта при смесица от произволни факти, без същите да са дефинирани по време на извършването им, което накърнявало правото ѝ на защита да разбере състава на вмененото ѝ дисциплинарно нарушение. Навежда доводи за смесване на фактическите състави по чл.203, ал.1, т.8 и т.13 от ЗМВР, като счита едновременното им осъществяване за невъзможно. В заповедта липсвали мотиви кое точно поведение съставлява злоупотреба с власт или доверие или е несъвместимо с етични норми. Дисциплинарна наказващият орган (ДНО) не бил извел самостоятелни изводи, а възпроизвел съдържанието на обобщената справка. Визира нарушения на чл.197, ал.3 от ЗМВР и чл.206, ал.2 и ал.4 от ЗМВР. Твърди необсъждане на дадените в хода на дисциплинарното производство обяснения и несъбиране на поискани от нея доказателства – очна ставка с л.св. Е. Й. или резултати от проверките на Софийска районна прокуратура и Комисията

за защита на личните данни, образувани по нейни жалби. Твърди нарушения при извличане на кореспонденцията от иззетия от лишения от свобода (л.св.) мобилен телефон, вкл. дали това е извършено от лице с технически познания и квалификация. Оспорва процесуалната годност и доказателствена стойност на представените разпечатки на екранни снимки и електронна комуникация чрез Ф.-профил и М.. Счита, че нито едно от описаните деяния в оспорения акт не осъществява състава на нарушения по чл.203, ал.1, т.8 и т.13 от ЗМВР. Навежда доводи, че приобщените данни от водена електронна комуникация са манипулирани по начин да им се придаде вид, че са водени от нейно име, но отрича да е участвала в подобна кореспонденция. Касало се за поведение на л.св. Е. Й., който бил подчинен на зависимости и склонен към манипулации. Особено впечатление правела липсата на дати и часове във водената електронна кореспонденция, която не била характерна за приложението М.. Сочената електронна кореспонденция била разхвърляна и житейски нелогична. Служителката не отговаряла за групата на л.св. Е. Й., поради което обективно не би могла да повлияе на положението му в местата за лишаване от свобода. Като процесуално нарушение сочи неприобщаването като доказателство в дисциплинарното производство на иззетия от л.св. Е. Й. телефон. Посочените за нарушени разпоредби на Етичния кодекс били общи и не ставала ясна връзката им с поведението на служителката. Излага подробни съображения за несъответствие на заповедта с целта на закона. Претендира за нейната отмяна и присъждане на разноски. Допълнителни подробни съображения излага в писмени бележки от 02.05.2025 г., чрез адв. М..

Отвeтникът министър на правосъдието оспорва жалбата чрез юрк. Д.. Поддържа, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в установената за това писмена форма, при спазване на процесуалните изисквания за издаването ѝ, съобразена е с целта и разпоредбите на приложимия материален закон. Претендира за отхвърляне на оспорването и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С докладна записка рег. № 4425 от 09.04.2024 г. по описа на затвора в [населено място] (вх. № 6016/09.04.2024 г. по описа на ГДИН) инспектор Д. Г., инспектор IV-та степен „Вътрешна сигурност“ в затвора в [населено място] е уведомил главния директор, че на 09.04.2024 г. е провел разговор с лишения от свобода Е. Й. Й. и А. Р. З., касаещ открити неразрешени вещи и предмети на територията на 3-то спално помещение в 12-та група. В процеса на проведената беседа осъденото лице Е. Й. признал, че откритият в спалното помещение мобилен телефон е негов. Споделил, че в телефона има комуникация със служителка на затвора в [населено място], а именно инспектор Е. А. - инспектор IV-та степен (социална дейност и възпитателна работа – ИСДВР). В подкрепа на твърденията си лишеният от свобода Й. показал кореспонденцията между двамата, водена през приложението М.. От чата се установявало, че двамата са комуникирали, докато Е. Й. е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“. Установени били съобщения, в които инсп. А. споделя факти за други служители на затвора в [населено място]. От комуникацията ставало ясно, че служителката е преглеждала затворническото досие на осъдения Й., но не в качеството ѝ на негов ИСДВР. Обсъждали са възможност л.св. Й. да излезе предсрочно от затвора с нейна помощ срещу заплащане. От комуникацията по М. ставало ясно, че назад във времето са провеждали интимни срещи, както и че л. св. Й. й е правил подаръци. В заключение инспектор Д. Г. - инспектор IV-та степен „Вътрешна сигурност“ в затвора в [населено място] I-ва категория предложил да бъде образувано дисциплинарно производство. Към доклада му било приложено копие на кореспонденция от приложението М..

Със Заповед № ЧР-05-102 от 10.04.2024 г. на министъра на правосъдието е образувано

дисциплинарно производство срещу Е. А. - инспектор IV-та степен (социална дейност и възпитателна работа) в затвора в [населено място] 1-ва категория. Служителката е запозната със заповедта срещу подпис, разяснено ѝ е правото да участва в производството самостоятелно или да бъде подпомагана в защитата си от посочен от нея служител. Запозната е с възможността да предостави писмени доказателства в подкрепа на твърденията си, удостоверено с Протокол рег. № 4753/11.04.2024 г. по описа на ГДИН.

Установява се от Обобщена справка рег. № 6249 от 21.05.2024 г. на дисциплинарно-разследващата комисия, че е извършила проверка на следните факти и обстоятелства:

Изискани са обяснения от служители: докладна записка рег. № 4573/11.04.2024 г. по описа на затвора [населено място] от инсп. П. Н. - Г.; докладна записка рег. № 4569/11.04.2024 г. от инспектор А. Ч.; докладна записка рег. № 4570/11.04.2024 г. от инсп. М. Т.; докладна записка рег. № 7724/16.04.2024 г. от инспектор Н. Н., всички по описа на затвора [населено място]. Въз основа на тях е формирала извод, че всички те потвърждават, че профилът във Ф. „S. EI“ е на инспектор Е. И. А. (профилът, от който се е осъществявала комуникация между служителката и лишения от свобода Е. Й.).

Приобщена е докладна записка рег. № 8315 от 23.04.2024 г. по описа на затвора в [населено място] от инспектор А. И. Ч. – ИСДВР в затвора в [населено място].

Прегледана е кореспонденцията между лишения от свобода Е. Й. Й. и инспектор Е. И. А., от която се установявали неформални и извънслужебни взаимоотношения между двамата.

Изискани са обяснения с вх. № 6460/17.04.2024 г. и вх. № 6890/24.04.2024 от л.св. Й., в които той потвърдил, че е имал интимни контакти с инспектор А..

Към преписката са приложени и Заповеди с №№№ Л-351/08.11.2019 г., № Л-41/26.01.2021 г. и № Л-279/12.08.2021 г. на началника на затвора в [населено място], от които е видно, че инспектор Е. А. е изпълнявала служебните си задължения в 8-ма група - приемно отделение на затвора [населено място].

Въз основа на описаната доказателствена съвкупност дисциплинарно-разследващият орган (Д.) формирал извод, че от приобщената към преписката кореспонденция между инсп. А. и л.св. Е. Й. Й. се установява нерегламентиран контакт, осъществен чрез мобилното приложение „MESSENGER“, което е приложение на „FACEBOOK“ (понастоящем М.). До въпросната комуникация се стигало посредством изнет мобилен телефон с марка „I.“ с IMEI: 353271071132153, изнет на 09.04.2024 г., в 09.30 ч., с протокол за изземване № 213/09.04.2024 г. по описа на затвора в [населено място]. Мобилният апарат бил изнет от 12-та група, спално помещение № 3 на затвора в [населено място], в което бил настанен л.св. Е. Й.. Същият потвърдил, че мобилният апарат е негова собственост, което доказал чрез личния си профил в приложение „MESSENGER“ на същия мобилен апарат. Електронната комуникация между двамата била осъществявана от профила на лишения от свобода Е. Й. и профила на инсп. Е. А. в мобилното приложение „MESSENGER“ по време на изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“ на Е. Й. Й. в затвора [населено място].

Формиран е извод, че инсп. А. е знаела и видно от сметите обяснения от л. св. Й. и кореспонденцията между тях, тя го е подтикнала да комуникират. В заключение е прието, че служителката е нарушила Етичните правила за поведение на държавните служители от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, утвърдени със Заповед № ЛС-04-15/15.01.2024 г. на министъра на правосъдието (чл.44).

Според Д. приложената по преписката комуникация доказвала близките взаимоотношения между л. св. Е. Й. и инсп. А., които датирали от много отдавна, поради което Д. е кредитирал като достоверни сметите от Й. обяснения, че служителката е флиртувала с него още при първото му

влизане на територията на затвора в [населено място], като отношенията им са били доста близки /ходили са заедно на море, посещавал е няколкократно дома ѝ в периода от освобождаването му от затвора до задържането му в ареста на [улица] през септември 2023 г./, което е квалифицирано като нарушение на Етичния кодекс на поведение за държавните служители.

Според обясненията на л. св. Й., след постъпването му в затвора [населено място] на 07.02.2024 г., инициативата взаимоотношенията между двамата да продължат на територията на местата за лишаване от свобода била на инсп. А.. Комуникацията между тях протичала активно, като е имало момент на притеснение, тъй като инсп. А. била наясно, че ако се разбере за техните взаимоотношения, служебното ѝ правоотношение е в опасност. Впоследствие притеснението изчезнало и от чата ставало ясно, че инсп. А. е разглеждала затворническото досие на осъдения Й.. Запознала го с рисковите му точки, които се определят при оценка на риска от рецидив и вреди. След това, чатът продължавал в обсъждане на подаръци, които ѝ е правил, обсъждане на служители на затвора, кой къде се е преместил (гл. инспектор Г. Х. - преназначен от началник сектор надзорно-охранителна дейност в затвора [населено място] на длъжност Началник на сектор в ЗОЗТ „К.) и защо отсъства от работа. Й. питал инсп. А. за съдействие пред друга служителка за условно предсрочно освобождаване (Д. М. - старши юрисконсулт в затвора [населено място], освободена от длъжност на 08.04.2024 г., видно от акт за сдаване на длъжност). И.. А. го информирала, че въпросната служителка ще напуска, като му разяснила и причината за напускането ѝ. По-късно от разговора ставало ясно, че двамата са ходили на море, че ѝ е купувал обувки. Разбирало се, че са имали интимни отношения „Как не мога да съм си при тебе да си те гушкам“, А. му напомнила „При мен имаш две тениски нали знаеш?“

Въз основа на приложените по дисциплинарното производство материали дисциплинарно-разследващият орган приел за безспорно установено, че в периода от 20.03.2024 г. до 09.04.2024 г. инспектор Е. А., чрез използване на служебното ѝ положение, в качеството ѝ на инспектор СДВР в затвора в [населено място], както и чрез профил в социалните мрежи, е поддържала неформални, извънслужебни и интимни взаимоотношения с л. св. Е. Й. Й., като е споделяла с него информация за служители на затвора, търсела е начин да му помогне да излезе предсрочно от затвора, коментирала е с него информация не в качеството ѝ на негов инспектор социална дейности възпитателна работа, обсъждала е с него времето, през което е бил и ще бъде на свобода, осъзнавайки сериозността на постъпката си и въпреки това нерегламентираните лични отношения с лишения от свобода е започнала тя. Проведената комуникация в социалните мрежи с лишен от свобода, на когото е абсолютно забранено да притежава мобилен телефон, осъзнавайки този факт, изцяло говорел за злоупотреба с доверието на органа по назначаване, което поведение било изцяло в разрез с възпитателната и социална дейност. С поведението си инп. А. е формирала негативен облик за ГДИН, като е уронила престижа на службата чрез неспазване разпоредбите от Етичния кодекс, което се е отразило негативно върху авторитета на ГДИН и имало за последица намаляване или загуба на общественото доверие в институцията.

Д. посочил, че служителката с поведението и действията си е нарушила следните етични правила за поведение на държавен служител в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“:

1. чл. 7, т. 1 - Законност - стриктно да спазва установения правов ред;
2. чл. 7, т. 3 - Недопускане на корупционно поведение - поведение, което не допуска зависимост или друга обвързаност;
3. чл. 7, т. 9 - Отговорност - ангажирано отношение към дейността и задачите в професионалното ежедневие и поемане на лична отговорност за последствията;
4. чл. 8, т. 1 - Правила за етично поведение произтичащи от принципа на законност : Държавният

служител е длъжен да изпълнява служебните си задължения, при спазване на Конституцията, законите, подзаконовите нормативни актове и международните актове, които Република България е ратифицирала;

5. чл. 9 т. 5 - Държавният служител не допуска да бъде поставен във финансова или друга зависимост от отделни лица и организации, които могат да повлияят на изпълнението на служебните му задължения или да нарушат професионалния му подход по определени въпроси;

6. Чл. 9, т. 6 - Държавният служител не допуска на работното си място поведение, несъвместимо с добрите нрави;

7. Чл. 10, т. 4 - Не допуска приемане на обещание за облага, за да бъде извършено или да не бъде извършено действие по служба;

8. Чл. 10, т. 7 - Не допуска поставяне на държавния служител във финансова или друга зависимост, която би могла да повлияе на изпълнението на служебните му задължения.

9. Чл. 11, т. 1 - Правила за етично поведение произтичащи от принципа на безпристрастност: В отношенията си с гражданите, задържаните и осъдените лица държавният служител не показва лично отношение;

10. чл. 44 - Държавният служител не прикрива доведено до знанието му правонарушение, нарушаване на правилата за вътрешния ред или такова, на което е свидетел, като предприема необходимите действия за неговото предотвратяване, пресичане и разкриване“.

Касало се за съзнателно поведение от страна на служителката, обективизирано в нерегламентирани и непрофесионални контакти с лишен от свобода. Взаимоотношенията ѝ с него са определени като извънслужебни и интимни, като били станали достояние и на широк кръг от лица предвид публикуването им в интернет (<https://lupa.bg/news/samo-v-lupabg-seks-skandal-s-inspektorka-v-sofivskivat-zatvor> 290857news.html: <https://www.bulnews.bg/article/463305> и www.bulnews.bg/article/463305). Към датата на извършваната проверка статията в lupa.bg е прегледана от 15977 потребителя, а тази в bulnews.bg от 1127 потребителя.

Изведените нарушения имали за резултат тежки отрицателни последици за дисциплината и работата на служителите в системата на ГДИН – поведение, квалифицирано като нарушение на чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР – деяния, несъвместими с етичните правила за поведение, уронващи престижа на службата, които предизвикват неодобрението от останалите членове на обществото.

В Обобщена справка рег. № 6249 от 21.05.2024 г. дисциплинарно-разследващият орган е направил предложение за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителката на основание чл. 207, ал. 7 от ЗМВР, във връзка с чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР и чл. 203, ал. 1, т. 8 и т. 13 от ЗМВР, за което да ѝ бъде наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“.

В Становище рег. № 6339 от 22.05.2024 г., издадено на основание чл. 207, ал. 12 от ЗМВР, дисциплинарно-разследващата комисия е потвърдила направеното в обобщената справка предложение.

Издадена е оспорената Заповед рег. № ЧР-05-229 от 24.06.2024 г. на министъра на правосъдието, с която на служителката на основание чл. 194, ал. 2, т. 4, чл. 197, ал. 1, т. 6, вр. чл. 203, ал. 1, т. 8 и т. 13, вр. чл. 204, т. 1 и чл. 226, ал. 1, т. 8 от ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното ѝ правоотношение. Дисциплинарнонаказващият орган (ДНО) е възприел изцяло фактическите констатации на разследващата комисия. Въз основа на тях е извел правни изводи за извършено от служителката нарушение на чл. 7, т. 1, т. 3 и т. 9, чл. 9, т. 5, т. 6 и т. 8.2, чл. 10, т. 4, т. 7 и т. 11, чл. 11, т. 1 и чл. 44 от Етичния кодже за поведение на държавните служители в ГДИН, утвърден със Заповед № ЛС-04- 15/15.01.2024 г., което е дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР, за което и на основание чл. 203,

ал. 1, т.8 и т. 13 от ЗМВР е наложил дисциплинарно наказание „Уволнение“.

Заповед рег. № ЧР-05-229 от 24.06.2024 г. е връчена на служителката на 24.06.2024 г. Жалбата, по която е образувано настоящето производство, е подадена по електронен път до АССГ на 08.07.2024 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен съд съобразно чл.211 ЗМВР, поради което е допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК съдът установи, че актът е издаден от компетентен орган по чл.204, т.1 ЗМВР, в установената форма по чл.210, ал.1 ЗМВР и без допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или при недопускането им органът не би наложил наказание.

Заповедта отговаря на изискуемата форма по чл.210, ал.1 ЗМВР, тъй като съдържа означение на извършителя; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага. В акта е направено позоваване на Обобщена справка рег. № 6249 от 21.05.2024 г., поради което и съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС мотивите на акта следва да се считат за допълнени с изложените в справката факти и обстоятелства. В акта са посочените времето и мястото на извършване на нарушението, всички обстоятелства във връзка с него и доказателства в подкрепа на изложеното по начин, който не е попречил на уличеното лице да разбере повдигнатото му дисциплинарно обвинение и да организира защитата си срещу него.

Като период на извършване на нарушението в оспорената заповед е посочен: „от края на месец март 2024 г. до 08.04.2024 г.“, докато според обобщената справка това е сторено в периода от 20.03.2024 г. до 09.04.2024 г. Визираните разминавания са незначителни и според решаващия състав на съда, не се отразяват на способността на уличения служител да разбере повдигнатото му дисциплинарно обвинение и да организира защитата си срещу него. Твърденията в жалбата, че описаната в акта фактическа обстановка представлява смесица от произволни факти, без същите да са дефинирани по време на извършването им, са в пряко противоречие с пространните мотиви на Заповед рег. № ЧР-05-229 от 24.06.2024 г., допълнени с тези по Обобщена справка рег. № 6249 от 21.05.2024 г. Изложението на фактите в тях следва логически във времето, като за всеки един установен факт са посочени и доказателства в негова подкрепа.

Действително, в оспорената заповед ДНО изцяло е възпроизвел обстоятелствената част на обобщената справка, но изложеното не може да се квалифицира като процесуално нарушение или неправилно приложение на закона. С аргумент от разпоредбата на чл.13, ал.6 от Инструкция № 8121з-877/2021 г., според която в случаите, в които *не приема* изводите и предложенията на проверяващата комисия или на дисциплинарно разследващия орган, дисциплинарно наказващият орган излага своите доводи в писмени мотиви, съдът приема, че ДНО е длъжен да изложи собствени мотиви единствено при несъгласие с изводите на разследващия орган, какъвто настоящият случай не е.

Дисциплинарното производство (ДП) е образувано със заповед по чл.207, ал.1, т.1 от ЗМВР, с която е определен дисциплинарно разследващ орган (чл.207, ал.2 от ЗМВР). Служителката е запозната със Заповед № ЧР-05-102/10.04.2024 г. на министъра на правосъдието и е депозирала възражения вх. № 8377 от 24.04.2024 г. с искания за

събиране на доказателства. Във връзка с тези искания ѝ е връчено писмо рег. № 5270 от 26.04.2024 г. на председателя на дисциплинарно-разследващата комисия, в което е посочено, че възражението ще бъде обсъдено в обобщената справка, а относно исканите експертизи и данни от мобилни оператори е посочено, че Д. не е компетентен да извърши тези действия (л.121-122). Правото на защита на уличеното лице е охранено надлежно не само чрез връчване на всички актове на Д. в хода на ДП, но и чрез връчване на покани за даване на писмени обяснения съгласно чл.44, ал.4 и чл.50, ал.1 от Инструкция № 8121з-877 от 06.07.2023 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР (Инструкция № 8121з-877/2023 г.).

Охранени са правата на държавния служител по чл.207, ал.8 от ЗМВР – инсп. А. е запозната както със заповедта за образуване на производството, така и с обобщената справка и приложените към нея материалите от дисциплинарното разследване (л.54 и л.69), с което са спазени изискванията на чл.207, ал.7, вр. ал.8, т.1 от ЗМВР. В изпълнение на чл.207, ал. 10 от ЗМВР на служителката е връчена покана рег. № 6250/21.05.2024 г., с която е предоставен срок от 24 часа за допълнителни обяснения и възражения. И.. А. е депозирала възражение вх. № 8389 от 22.05.2024 г., в което е посочила, че се касае за набеждаване, уронване на достойството ѝ и доброто ѝ име, като поискала събиране на доказателства, като изразила съмнение за кражба на личните ѝ данни.

На 07.06.2024 г., на служителката е връчена покана рег. № 92-15-143 от 23.05.2024 г., изготвена от министъра на правосъдието, в качеството му на ДНО, в която покана изцяло е възпроизведено съдържанието на Обобщена справка рег. № 6249 от 21.05.2024 г. С изложеното съдът приема, че в заключителния етап на дисциплинарното производство на служителката е предоставена възможност да се запознае в пълнота с резултата от дисциплинарното разследване и да организира защитата си срещу дисциплинарното обвинение, вкл. да подаде възражения до ДНО. И.. А. е депозирала възражение вх. № 11760 от 10.06.2024 г., в което отново е посочила, че се касае за набеждаване, уронване на достойството и на доброто ѝ име, което е грубо навлизане в личното ѝ пространство, като поискала събиране на доказателства – очна ставка в л.св. Е. Й., анализ на телефона му и информацията в него. Изцяло е отрекла провеждането на електронна кореспонденция с л.св. Е. Й.. Константна е съдебната практика, че неизлагането на изрични мотиви по така депозираните възражения в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание не съставлява съществено процесуално нарушение, водещо на самостоятелно основание до нейната отмяна, тъй като налагането на дисциплинарно наказание е индicia за тяхното невъзприемане от ДНО. Въз основа на изложеното съдът намира за спазена процедурата по чл.206, ал.1 от ЗМВР.

Разпоредбата на чл.195, ал.1 от ЗМВР урежда преклузивни срокове за налагане на дисциплинарно наказание - не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Кога е открито нарушението е уредено в чл.196 от ЗМВР - дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. Дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. В случая, всички елементи от фактическия състав на дисциплинарните нарушения са станали известни с издаването

на Обобщена справка рег. № 6249 от 21.05.2024 г., когато следва да се приеме, че нарушението е установено по смисъла на чл.196, ал.2 от ЗМВР. Оспорената заповед е издадена на 24.06.2024 г., поради което е спазен краткият 2-месечен срок по чл.195, ал.1 от ЗМВР.

Служителката е запозната с Обобщена справка рег. № 6249 от 21.05.2024 г., и материалите по ДП, както и с правото си по чл.207, ал.10 ЗМВР да даде допълнителни обяснения или възражения в 24 часов срок, което е упражнила надлежно.

По изложените съображения съдът приема, че в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които на самостоятелно основание да доведат до незаконосъобразност на акта по смисъла на чл.146, т.3 АПК.

Относно материалната законосъобразност на заповедта:

ДНО е квалифицирал противоправното поведение на инсп. А. като нарушение на чл.194, ал.2, т.4 от ЗМВР - неспазване на правилата на Етичния кодекс (ЕК) за поведение на държавните служители в ГДИН. Като основания за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“ са посочени разпоредбите на чл.203, ал.1, т.8 от ЗМВР – злоупотреба с власт или доверие и чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР - деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в ГДИН, уронващи престижа на службата.

Неоснователно е възражението на жалбоподателката за невъзможност за смесване на фактическите състави на нарушения по чл.203, ал.1, т.8 и т.13 от ЗМВР. Противно становище е възприето в Решение № 3506 от 02.04.2025 г. по адм. д. № 1649/2025 г. на II отд. на ВАС, Решение № 2160 от 05.03.2025 г. по адм. д. № 25/2025 г. на II отд. на ВАС и др. Според мотивите на Решение № 11633 от 30.10.2024 г. по адм. д. № 7055/2024 г. на II отд. на ВАС „За да е осъществен фактическият състав на "злоупотреба с доверие", следва служителят, на който е възложено изпълнението на определени функции и задачи, да се възползва умишлено и неправомерно от служебното си положение и това да е насочено към извличане на определена облага - материална или нематериална за него или трето лице, към поставяне себе си или друго в по-благоприятно положение чрез неправомерно използване на служебното положение или оказаното доверие“.

Необосновано жалбоподателката поддържа, че от оспорената заповед не става ясно кое точно поведение представлява злоупотреба с власт или доверие и кое – нарушение на етични правила и норми. В мотивите на Обобщена справка рег. № 6249 от 21.05.2024 г., които следва да се считат за част от тези на оспорения акт, ясно и конкретно е посочено: *„Проведената комуникация в социалните мрежи с лишен от свобода, на когото е абсолютно забранено да притежава мобилен телефон, осъзнавайки този факт (инсп. А.), изцяло говори за злоупотреба с доверието на органа по назначаване, което поведение било изцяло в разрез с възпитателната и социална дейност“*. В оспорената заповед е посочена нормата на чл.97, т.3 от ЗИНЗС, която забранява императивно на лишените от свобода да притежават, ползват или държат при себе си мобилен телефон, фотоапарат, звуко- и видеозаписващи устройства или части от тях. Провеждането на електронна комуникация чрез мобилен телефон с лишено от свобода лице, по време на престоя му в затвора [населено място] (от 20.03.2024 г. до 09.04.2024 г.) няма как да не предполага знание от страна на ИСДВР А., че л.св. Е. Й. разполага с мобилен апарат в нарушение на забраната по чл.97, т.3 от ЗИНЗС. Безспорно, като служител на пенитенциарното заведение същата е знаела визираната законова забрана за л.св., т.е. на служителката е възложено изпълнението на определени функции и задачи като

ИСДВР, но същата се е възползвала умишлено и неправомерно от служебното си положение, за да извлече определена облага - материална или нематериална за себе си или трето лице, с което е осъществен фактическият състав на нарушението по чл.203, ал.1, т.8 от ЗМВР. Наличието на облага ще бъде обсъдено по-нататък в решението, при обсъждане на електронната кореспонденция.

Съгласно чл.12, ал.3 от Инструкция № 8121з-877/2023 г. не се квалифицират като нарушение на Етичния кодекс за поведение на държавните служители на МВР дисциплинарните нарушения по чл. 194, ал. 2, т. 1, 2 и 3 от ЗМВР. Само на това основание съдът не намира, че ДНО е допуснал твърдяното от жалбоподателя смесване на нарушения на служебната дисциплина и на Етичния кодекс. Безспорно, едно деяние може да осъществява състава на няколко различни нарушения, в полза на което е и нормата на чл.194, ал.3 от ЗМВР.

Разграничението между двете групи нарушения на служебната дисциплина е проведено още в Тълкувателно постановление (ТП) № 3 от 07.06.2007 г. по тълк. д. № 4/2007 г., ОСС на ВАС, което макар и постановено по отменен ЗМВР, намира приложение към случая. Според него има две групи дисциплинарни нарушения:

а) първа група нарушения - на служебни задължения, свързани със заеманата длъжност, които са регламентирани в правни източници, заповеди на ръководството на МВР и на началниците на служби;

б) втора група нарушения - на установения обществен ред.

Според тълкувателния акт с оглед задачите и дейността на МВР законодателят е разширил дисциплинарната отговорност на държавните служители в МВР и изисква определено поведение от тях не само във връзка с изпълнение на служебните им задължения, а и в обществения живот, в работно и в извънработно време и извън местоработата. Следователно дисциплинарна отговорност се ангажира и в случаите на действия, с които са допуснати правонарушения по други действащи в държавата закони (*извън ЗМВР*) или са морално укорими, дори когато деянието не е свързано с изпълнение на служебни задължения.

Обществените отношения едновременно се регулират от различни социални норми: правни, морални, религиозни. Едно деяние може да засегне различни обществени отношения, ако едно и също човешко поведение се регулира *едновременно от правни и от морални норми*. Неправилно е становището, че ако държавата санкционира определено деяние като престъпление или административно нарушение, то не може вече да се разглежда като морално укоримо. Както е вярно и обратното - едно поведение, несъвместимо с морала, може и да не представлява закононарушение.

Според т.3 от ТП № 3/2007 г. на ОСС на ВАС в приложението на правната норма по чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отм.) попадат втората група нарушения на служебната дисциплина по чл. 234 ЗМВР (отм.) - тези, с които се нарушава установеният обществен ред, т. е. *нарушенията на правния ред или на морала*. Тези нарушения са групирани в три групи, като характерно за всички тях е, че с деянието не са нарушени служебни задължения или деянието изобщо няма връзка със служебните задължения (напр. шофиране след употреба на алкохол в извънработно време).

Важно е да се отбележи, че след постановяване на ТП № 3 от 07.06.2007 г. на ОСС на ВАС етичните норми са кодифицирани в Етични кодекси за поведение, с което вече са санкционирани от държавата, поради което в тази му част постановлението не съответства на действащото законодателство (етичните норми са неписани правила за

поведение и не възникват на основата на властнически актове. Включването им в Етичен кодекс не променя тази им особеност. Поради това по принцип не се санкционират от държавата). Съдът обаче намира за относими отделни мотиви на ТП № 3 от 07.06.2007 г., вкл. във връзка с даденото тълкуване на втория кумулативно свързан елемент на фактическия състав на чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отм.), а именно "действието да е уронващо престижа на службата".

Безспорно едно деяние може да се регулира едновременно от правни и от морални норми. Тогава то представлява едновременно нарушение и на двете. В случая, ДНО е избрал подход, при който е квалифицирал укоримото поведение и като нарушение на служебни задължения по ЗМВР – „злоупотреба с власт и доверие“, и като нарушение на етични норми, за които е въвн от съмнение, че представляват *самостоятелно основание* за ангажиране на дисциплинарната отговорност на държавния служител.

Именно последното – нарушението на етичните правила като самостоятелно основание за дисциплинарна отговорност по чл.194, ал.2, т.4 от ЗМВР е в подкрепа на извода, че дори да се възприемат като правилни доводите на жалбоподателката за невъзможност на смесване на двата състава по чл.203, ал.1, т.8 и т.13 от ЗМВР (което настоящият състав не намира за правилно), то доказването на което и да е от тези две алтернативни основания за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание, би обусловило законосъобразност на оспорената заповед.

В заключение, изборът на ДНО да даде едновременна квалификация на нарушенията по чл.203, ал.1, т.8 и т.13 от ЗМВР не представлява неправилно приложение на материалния закон. Както се посочи с аргументи от ТП № 3 от 07.06.2007 г. на ОСС на ВАС едно деяние може да нарушава едновременно правни и етични норми. Правилно и обосновано ДНО е квалифицирал процесните деяния като попадащи в различни фактически състави на нарушения по чл.194, ал.2 от ЗМВР. За целите на настоящия съдебен контрол за законосъобразност е дължима проверка на всички посочения от ДНО фактически и правни основания за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя. Установяването на което и да било от тях е непълно достатъчно за налагане на наказание „уволнение“ в някоя от правилно посочените алтернативи по чл.203, ал.1, т.8 или т. 13 от ЗМВР.

За пълнота следва да се отбележи за неприложима към настоящия случай на хипотезата на чл.197, ал.3 от ЗМВР, тъй като не са налице няколко едновременно установени нарушения. Нарушението е едно, но квалифицирано веднъж като злоупотреба с власт и доверие и втори път - като нарушение на етичните правила. Неправомерното поведение на служителката е описано още в първия абзац на оспорената заповед: „Държавният служител инспектор Е. И. А. - инспектор IV-та степен (социална дейност и възпитателна работа) в затвора в [населено място] I-ва категория, в периода от края на месец март 2024 г. до 08.04.2024 г., чрез използване на служебното си положение, в качеството си на ИСДВР към затвора в [населено място] I-ва категория, както и чрез профил в социалните мрежи, е поддържала неформални и извънслужебни отношения с лишения от свобода Е. Й. Й.“. Касае се за едно и също, продължило във времето поведение – поддържане на неформални и извънслужебни отношения с лишено от свобода лице в период, когато последното се намира в пенитенциарното заведение. По изложените съображения е неоснователно възражението на жалбоподателката за нарушение на чл.197, ал.3 от ЗМВР.

Напълно обосновано ДНО е приел, че в хода на дисциплинарното разследване са

събрани категорични и несъмнени доказателства за осъществени неформални и извънслужебни взаимоотношения между служителката и лишения от свобода.

На първо място, тези отношения се установяват от проведената между тях електронна кореспонденция (л.164-185). Неоснователно жалбоподателката поддържа, че тази комуникация е хаотична и житейски нелогична. Още от самото си начало тя правилно е дала основание на ДНО да приеме, че отношенията между двамата датират отдавна: Л.св. „Като бях навън, добре ти беше нали?“ (л.164). Посочването на голямата давност в отношенията не навежда на различен времеви период на извършване на нарушението, защото той ясно е посочен в оспорената заповед (от края на месец март 2024 г. до 08.04.2024 г.), но спомага за квалифициране на служебното поведение като дисциплинарно нарушение – злоупотреба с власт и доверие и нарушение на етичните правила. С други думи, наличието на отношения назад във времето не само не е коригирало служителя, но напротив – в нарушение на служебните му задължения (злоупотреба с власт) и на етичните правила, инсп. А. е продължила да поддържа тези отношения и през процесния период, в който л.св. Е. Й. е в затвора [населено място]. Самият л.св. продължава в електронния разговор: „И продължаваш най-нагло, ти не се променяш“ (л.165). След обсъждане на общи познати (С. и Е.) отговорът на служителката е: „Не си позволявай повече да ме обиждаш при положение, че ми казваше как ще промениш света за мен“ (л.165). На въпрос на л.св.: „Защо се криеше само, бе?“, служителката отговаря: „*Защото ако колегите ми ни видят, ще изчезна като Д., което не желая*“ (л.166). Напълно обоснован е изводът на ДНО, че в тази й част електронната кореспонденция навежда на умишлено и съзнателно поведение от страна на ИСДВР А. – съзнава противоправния резултат („ще изчезна като Д.“), но продължава да поддържа неформалните и извънслужебни взаимоотношения с лишения от свобода. По-нататък, разговорът отново продължава с обсъждане на общи познати – Горнобанския, Ч., Н. (л.166-167).

Осъществяването на фактическия състав на "злоупотреба с доверие", а именно служителят, на който е възложено изпълнението на определени функции и задачи, да се възползва умишлено и неправомерно от служебното си положение, е особено очевидно в частта от разговора, в която служителката коментира броя на рисковите точки на л.св. (л.167). Без да има правомощие да проверява това обстоятелство, очевидно целта й е била нематериална облага за третото лице – за л.св. и това проличава ясно в нейното следващо изречение от разговора: „Всичко, което съм ти казала, съм го изпълнила“ (л.167), респ. в отговора на л.св.: „Ти от къде знаеш колко рискови точки имам, пак ли си ми гледала досието или тая – Т.?“ (л.167). Съзнателното поведение на служителката проличава в отговора на зададен й въпрос: „Е., осъзнаваш ли, че ако ти вземат телефона и видят какво правя, *ще ме уволнят*“ (л.168).

Наличието на продължителни във времето отношения се признава в електронната кореспонденция от самата служителка: „Като ми правеше подаръци и ми купуваше куп неща като те пуснаха, не ме обиждаше, сега си като нов човек, кой те настрои срещу мен?“ (л.169). Впоследствие разговорът отново продължава с обсъждане на общи познати – М. психоложката, М. офицера, М., дето го магнаха, Д. Г., шефката, Сатъра – началник на К., Д. М..

По-нататък в разговора л.св. прави предложение: „Имаш ли си всичко, *трябват ли ти пари?*“ (л.172), както и „Ще изпратя по някой от моите“ (л.173). Служителката отказва и двете предложения (л.173). Независимо от отказа, въпросите на л.св. са *индиция*, че в

отношенията между двамата е имало материален и финансов аспект, пример за което е следващият въпрос на л.св.: „Нали ми каза, че имам шанс за предсрочно, ако дам пари, ще говориш ли?“ (л.173). Отговорът на служителката отново издава недопустимо използване на служебното ѝ положение за достъп до информация относно л.св.: „Да, питах как стоят нещата и няма, защото имаш още една присъда 3 месеца, която се лежи отделно“ (л.173). Интимниченето продължава от страна на инсп. А.: „При мен имаш две тениски, нали знаеш?“ (л.173). Следва видеочат в продължение на 9 минути (л.174), последван от въпрос на служителката: „Сега доволен ли си, Е.“, емотикони със сърца и целувки от нейна страна и отново извънслужебна комуникация от инсп. А.: „Вярвам в теб, слънце“, „Не те ли притеснява, че съм по-голяма от теб?“ (л.174). Отговорът на л.св.: „Ще ходим другата година на морето пак, спокойно“ и реакцията на служителката: „Ще се радвам“ (л.175). Следва въпрос от л.св.: „Нещо не може ли да мислим за работа?“, на който служителката отговаря: „Трябва да ти видя досието, казах ти“. В следващата част от кореспонденцията л.св. е флустриран: „Като купувахме по 300 лв. обувки, бебенце бях, нали?“. Следва осъзната реакция от инсп. А.: „Че си рискувам работата, като си пиша с теб, че съм парцал от притеснение“ (л.177), „В. ми в положение, че и аз правя жертви“ (л.180), „И на Д. си обещал същото, и на Е., всичко знам“ (л.180).

Така проследената електронна кореспонденция между инсп. А. и л.св. Е. Й. не може да се определи като „хаотична или житейски нелогична“. Напротив, видно е, че двамата обсъждат общи познати и съвместни преживявания назад във времето, даже правят общи планове след излизане на л.св. от затвора или начини служителката да му помогне докато е там. Съвсем обосновано въз основа на тази електронна кореспонденция ДНО е достигнал до извод за осъществени неформални и извънслужебни взаимоотношения между служителката и лишения от свобода.

В потвърждение на този извод са дадените от л.св. Е. Й. писмени обяснения в хода на дисциплинарното производство. Според сведения вх. № 6460 от 17.04.2024 г. л.св. Й. познава ИСДВР А. от влизането му в затвора [населено място] на 06.12.2019 г. Комуникацията между тях протичала през цялата 2020 г., а през 2021 г. му предоставила профила си в мобилно приложение „FACEBOOK“ и „MESSENGER“, където имали постоянна връзка. ИСДВР А. го посещавала в затвора [населено място], *където обсъждали положителни становища, намаляване на рискови точки, започване на работа, УПО*. При прекъсване на наказанието Л. в периода (посочен от Й. в сведениято) от м.май 2022 г. до 26.09.2023 г. (когато бил задържан на „Г.М. Д.“ № 42), са се виждали около 15 пъти, вкл. са имали интимни отношения, а през м. септември 2023 г. са били на море. Многократно ѝ е купувал подаръци, давал ѝ е парични суми в брой.

Според сведения вх.№ 6890 от 24.04.2024 г. Й. постъпил в затвора [населено място] на 07.02.2024 г., а на 15.02.2024 г. бил разпределен в 12-та група. При това му постъпване в затвора комуникацията с ИСДВР А. започнала към края на м. март 2024 г., когато тя го подтикнала да осъществят контакт чрез „MESSENGER“. Кореспонденцията продължила около седмица-две, след което, на 09.04.2024 г., при претърсване в спалното му помещение, от него бил иззет мобилен телефон марка iPhone 6s, с налична комуникация между него и ИСДВР А.. *Провеждали и редица видеоразговори, докато другите л.св. спяли*.

Съдът намира, че следва да кредитира писмените сведения на л.св. Й. съгласно чл.171, ал.1, изр.1 от АПК. Същите са съответни и на писмените доказателства от

административната преписка – протокол за претърсване и изземване от 09.04.2024 г., писмени сведения на мл.инсп. М. В. М., на л.св. А. Р. З. и инсп. К. П. К..

Според писмено сведение вх.№ 4422/09.04.2024 г. на л.св. Е. Й. (л.160-161) при намирането на телефона на 09.04.2024 г. същият потвърдил собствеността му, отключил го саморъчно и показал една част от съдържанието му. Потвърдил, че в намерения телефон са налични скрийншотовете на чатове под формата на комуникация в мобилно приложение „MESSENGER” между него и инсп. Е. А..

Разпитан пред съда л.св. Е. Й. установява, че познава служителката от 2018 г., в качеството ѝ на служител на ГДИН. Потвърждава наличието на извънслужебни отношения с нея извън местата за изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“ през 2022 г., 2023 г. и 2024 г., когато са били интимни приятели, както и, че в намерения през м.април 2024 г. телефон Айфон е имало кореспонденция с Е. И. А.. Лично той е правил скрийншотовете на кореспонденцията си с Е. от своя телефон. След претърсването, телефонът му беше иззет. На изричен въпрос на съда сочи, че докато са водили кореспонденция с Е. И. А., тя не се е оплаквала, че чрез „М.“ някой ѝ е откраднал личните данни. На предявена на свидетеля профилна снимка на „FACEBOOK“ потвърждава, че това е снимката на Е. И. А. във „Ф.“, от който профил е водена кореспонденцията. На изричен въпрос потвърждава, че се е срещал със служителката всеки ден, докато е бил в прекъсване на наказанието. Тогава се е срещал и е имал интимни контакти и с други нейни колежки. След постъпването си в затвора на 07.02.24 г., отново се е виждал с Е., но не често, защото тя била в друга група. Надзорителите от 2-ро отделение му взели телефона при претърсване, който отключил и в него имало кореспонденция с Е.. Посочва, че лично е правил скрийншотовете, за да може „като стане нещо, да има някаква застраховка, тъй като имало репресии от страна на инспекторките спрямо него“, тъй като те си искали пари за условно предсрочно освобождаване. Скрийншотовете правил по време на кореспонденцията си с Е., след което ги изпращал на другия си телефон. Т.е. кореспонденцията водили през телефон „С.“, а л.св. ги изпращал на „Айфона“. От този телефон не е водил кореспонденция с А., а там били единствено скрийншотовете. След 22-ри февруари до месец април 2024 г. водили кореспонденция с Е. от телефона „С.“. При претърсването показал на К. К. – главен надзорител (името е объркано, но това е субективно възприятие и възможност за запомняне на чужди имена), както и на служителя от вътрешна сигурност

Относно периода на изтърпяване на наказание „Л.“ св. Й. посочва, че е освободен от затвора през м. август 2023 г. и отново задържан през м.септември 2023 г., като за този период от около 40 дни се е виждал с Е. - два пъти на морето, на С.. Задържали го пред МОЛ „С.“, на 25-ти или 26-ти септември 2023г., а около 20 дни преди това били на море, за два дни. Били само двамата, ходили на плаж. През този период е посещавал и дома на Е. А. в [жк], бл. 705 или 706. След задържането му през месец септември 2023 г. бил преведен в 07 РУ, а на другия ден - в ареста на „Г.М. Д.“, където останал 4 месеца и 11 дни. Навсякъде разполагал с телефони. Апаратите били лично негови и никой не е имал достъп до тях. Нямамо как да ги намерят, защото само той знаел къде ги е скрил. Започнал да ги ползвам отново през месец февруари 2024 г. Свидетелят потвърждава, че лично е правил регистрацията на тези профили от имейли в самия апарат. Скрийншотовете правил веднага след края на всяка кореспонденция. На телефона имало дати кога е направен скрийншотът, в колко часа. Изрязал е само отстрани, но не помни точно какво, за да може, ако нещо стане, да не му вземат и другия телефон.

Водили кореспонденция между 21:00 часа и 02:00 часа вечерта, за да не ги видят. Хората в стаята са го виждали с телефон, но не са виждали кореспонденцията с Е.. Посочва, че профилът на Е. И. А. е „S. L“ /на латиница/. Не помни дали скрийншотовете са изтеглени на определена дата, това го пишело на самия апарат. Не ги изпращал, качвал ги на самия „М.“ и си ги свалял на другия профил. Прехвърлял ги през „Уатсап“ и просто запаметявал снимките, за да не вземат и двата телефона. Свидетелят Й. потвърждава, че в процесния период е говорил с Е. за целта на условно предсрочно освобождаване /УПО/. Тя му казала, че ще му помогне да излезе, като му свалят рисковите точки, тъй като са високи. Когато постъпил в 12-та група, тя не била негов инспектор. Срещали се, докато тя се качвала за нейната група. Когато си пишели, обсъждали дали се е срещал с други инспекторки, обсъждали и висши офицери, но не помня точно кои. Пред съда свидетелят потвърждава, че е бил изнудван от инспекторките, с които е имал интимни отношения, *като лично Е. И. А. му е искала пари, за да му помогне по-лесно да му мине присъдата и за предсрочно освобождаване.*

Съдът не намира, че свидетелските показания на л.св. Й. се разколебават от представените по делото писмени доказателства. Установява се от справка рег. №2557 от м.05.2022 г. на Затвора [населено място] (л.79), че л.св. Е. Й. е постъпил в Затвора [населено място] на 13.12.2019 г. Изтърпяването на наказанието е прекъснато за срок от 7 дни, считано от 19.06.2022 г. (л.85-86). Според справка от досието на л.св. Й. (л.101) същият е освободен на 14.08.2023 г., което напълно съвпада с показанията на свидетеля, както и относно арестуването му на 26.09.2023 г. и превеждането му в затвора [населено място] през м. февруари 2024 г. Разминавания в отделни детайли са незначителни, напр. относно времето и мястото на срещите му с ИСДВР А. пред периода, в който е бил извън затвора през 2022 г. Съдът намира, че тези разминавания не се отразяват на достоверността на показанията на св. Й., като съобразява, че процесният период е от края на м. март 2024 г. до 08.04.2024 г., когато в показанията на свидетеля не съществуват колебания. Напротив, същите са изключително детайлни, логични и съответни на намиращата се по преписката електронна кореспонденция.

Съдът не споделя и доводите на жалбоподателката, че не лично тя, а някой друг е осъществявал тази кореспонденция, но чрез използване на личните ѝ данни и на профила ѝ във „FACEBOOK“ и „MESSENGER“. Детайлно посочената по-горе в мотивите на решението електронна кореспонденция съдържа лична информация и за двамата – общи лични преживявания, правени подаръци, обсъждане на общи познати, вкл. на проверка от страна на служителката на рисковите точки на л.св., които лични сведения е нелогично да бъдат възпроизведени от друг в тези подробности и детайли. Според съда се касае за нейна защитна версия, която не се потвърждава от доказателствената съвкупност по делото.

В тази връзка съдът кредитира приета по делото съдебно-компютърна експертиза на в.л. И. Р. Д. като компетентно, добросъвестно и безпристрастно изготвена. Експертът се е запознал с делото, вкл. приложен диск CD-R с надпис 7221/24 1-69, съдържащ 22 файла в JPEG формат. Установил е, че на 15 от тях наименованието *съвпада с датата*, часа, минутата и секундата на последната *модификация на файловете*, а на останалите 7 в наименованието на файловете не се съдържа датата на запис, но в разширените данни към файловете се съдържа информация за датата часа и минутата на записа им върху оптичния носител. От таблиците на стр.4 и 5 от заключението си установява, че датата на модификация на файловете е 08.04.2024 г., което съвпада с процесния период и се

обяснява с прехвърлянето на скрийншотовете от телефон С. на телефон Айфон.

В о.с.з. на 02.04.2025 г. в.л. И. Д. пояснява разликата между датата на създаване на изображението и датата на неговата последна модификация (промяна). В този смисъл, датата на модификацията и името на файла нямат нищо общо с датата на създаването на изображението, което логично обяснява разликата в контролните въпроси на адв. М. между датата на създаване на снимките и датата на тяхната последна промяна, вкл. чрез използване на функциите „Сору“ – „Р.“.

При разпита си в о.с.з. в.л. Д. потвърждава, че файловете, които се съдържат в телефона са различни от наименованията на файловете, които се съдържат на диска, но не може да посочи със сигурност на какво се дължат разликите между датите на промяна и резолюциите, напр. на направата на друга снимка, тъй като датите върху диска са с няколко дни по-късно от датите в телефона. Според съда този извод на вещото лице потвърждава сведенията на св. Й., че снимките не са правени с телефон Айфон, а скрийншотовете са направени с друг телефон и са изпратени към Айфон-а.

Според експертизата, изображенията на диска съдържали екранни снимки на фрагменти от няколко разговора между двама души, единият от които с профилна снимка и име “S. El”, а другият - S. El го нарича Е.. При осъществен контакт с инсп. Д. Г. инспектор в сектор „Вътрешна сигурност“ в затвора - [населено място] при ГДИН, вещото лице получило изветия с протокол за изземване № 0000213 от 09.04.2024г по описа на затвора телефон I. model A1688, регистриран с Apple ID emilivanyotdanov 1 @gmail.com. При прегледа на телефона, във папка DCIM/100APPLE, експертът установил налични процесните изображения, както и, че изследваният телефон е с Apple ID Е. У. с имел адрес [електронна поща]. На телефона имало инсталирани приложения Facebook, WhatsApp и Messenger, които били празни. Телефонът бил активиран с Apple ID Е. У. и мейл emilivanyordanov 1 @gmail.com. На база на различните технически характеристики на снимките на телефон I. model A1688 и процесните изображения, както и на визуалната разлика между изображенията на екрана и процесните снимки, експертът извел заключение, че екранните снимки не са били направени с изветия телефон I.. Според съда това потвърждава тезата и показанията на св. Й., че кореспонденцията е водена през друг апарат – С., след което, под формата на скрийншотовете е прехвърлена към процесния телефон I..

При изследването на наличните файлове, представляващи екранни снимки от мобилен телефон, съдържащи се върху представените с преписката оптични носители, както и в паметта на изветия на 09.04.2024г. мобилен телефон iPhone, експертът установил, че файловете на представените оптични носители са *идентични по съдържание и формат на изображенията с файловете в паметта на изветия телефон, но с различни технически характеристики*. В телефона файловете се съдържат в папка DCIM/100APPLE. В телефона файловете се отварят с приложение за преглед на снимки “Photos”. В изветия телефон се съдържат инсталирани приложения за достъп до социални мрежи. В изветия телефон са инсталирани и могат да бъдат достъпени приложенията Facebook, Messenger, WhatsApp, но инсталираното на телефона приложение Messenger не съдържа данни за водена комуникация или е „празно”. В о.с.з. на 02.04.2025 г. вещото лице посочва, че обяснението за различните технически характеристики, посочени на стр. 7 от заключението, е същото като при вече коментираната разлика между датата на създаване на снимките и датата на тяхната последна промяна.

При извършено търсене в Facebook по име на потребител S. EI и Е. Й. вещото лице е установило над 50 акаунта с потребителско име S. EI и над 10 с потребителско име Е. Й.. При условие че създаването на профил в Facebook и Messenger с процесните профилни имена и профилни снимки е изцяло под контрола на потребителя, е изведено заключение, че само на базата на снимки от проведени разговори *не може да се направи заключение между кои реални потребителски акаунти и лица е проведена процесната кореспонденция.*

Според поясненията на в.л. Д. в о.с.з. на 02.04.2025 г. по т. 3.10 от заключението предоставеният за изследване телефон не е телефонът, от който е водена комуникацията, поради което в скрийншотовете може да се види единствено наименование на потребител или негова снимка. Според съда, тези обяснения оборват доводите в жалбата, че особено впечатление прави липсата на дати и часове във водената електронна кореспонденция, която липса не била характерна за приложението М..

Относно твърдяната от жалбоподателката невъзможност да се свърже личното й име с профила S. EI във „FACEBOOK“ и „MESSENGER“ съдът кредитира поясненията на вещото лице в о.с.з., според които създаването на профил в „MESSENGER“ по никакъв начин не пречатства име и снимка, тъй като в рамките на 5 минути може да се създаде профил с каквото си поискаме име и с каквото си поискаме снимка. За персонализираните данни на профила трябва да се предостави актуален телефонен номер или актуален имейл адрес, като именно чрез този номер и имейл адрес се персонализират данните на реалния потребител, който стои зад профила. Доколкото вещото лице Д. е установило, че изследваният телефон Apple ID Е. У. е с имейл адрес [\[електронна поща\]](#), съдът намира за доказано, че процесната кореспонденция е водена именно от л.св. Е. Й.. В отговора по т.14 от заключителната част на експертизата се установява, че профилът S. EI *е контролиран именно от жалбоподателката, тъй като е асоцииран с имейл адрес [\[електронна поща\]](#), който съвпада с имейл адреса, контролиран от нея л.573).*

Съдът приема, че от доказателствената съвкупност по делото авторството на кореспонденцията от наказаната служителка се установява по категоричен и несъмнен начин. Както се посочи, съдържанието на цялата кореспонденция указва на личните и неформални отношения между контактуващите, поради което тезата, че са използвани личните данни на инсп. Е. А. относно профила й във „FACEBOOK“ и „MESSENGER“, е нейна защитна теза, която не се подкрепя от доказателствата по делото.

Тук е мястото да се отбележи, че реалната личност зад профила S. EI във „FACEBOOK“ и „MESSENGER“ се установява и от събраните в хода на ДП писмени сведения: докладна записка рег. № 4573/11.04.2024 г. по описа на затвора [населено място] от инсп. П. Н. - Г.; докладна записка рег. № 4569/11.04.2024 г. от инспектор А. Ч.; докладна записка рег. № 4570/11.04.2024 г. от инсп. М. Т.; докладна записка рег. № 7724/16.04.2024 г. от инспектор Н. Н., всички по описа на затвора [населено място], които потвърждават, че профилът във Ф. „S. EI“ е на инспектор Е. И. А. (профилът, от който се е осъществявала комуникация между служителката и лишения от свобода Е. Й.).

Изложеното се потвърждава и от разпита на св. М. Р. Т. пред съда, според която началникът на затвора им разпоредил да напишат докладни записки и към тях да се приложат скрийншотовете, всеки, който има от профила на Е. А. във „Ф.“. Адресирането им до дисциплинарно разследващата комисия не съставлява съществено процесуално

нарушение при правомощията на разследващия орган по чл.207, ал.3 от ЗМВР.

Неоснователни са оплакванията на жалбоподателката относно допуснати нарушения при извличане на кореспонденцията от иззетия от лишения от свобода (л.св.) мобилен телефон, вкл. дали това е извършено от лице с технически познания и квалификация. В тази връзка съдът кредитира показанията на свидетеля Д. Г. Г.. Същият установява, че телефонът е иззет от служител на надзорния състав, което е изцяло в правомощията по чл.95, ал.1 от ЗИНЗС. Св. Г. установил собствеността на телефона по разпореждане на началника на Затвора С. върху документите, които са съставени във връзка с изземването на самия телефон (л.154 от делото). Телефонът бил предаден на св. Г. от дежурния главен надзирател, който го е приел непосредствено след изземването. При проведена беседа с л. св. Е. Й. и л.св. А. З. същите признали, че мобилният телефон е собственост на Л. - Е. Й. и че е използван от него. Пред служителите Е. Й. отключил телефона си и показал на служителите налични скрийншотовете в него. Л.св. Й. заявил пред служителя, че в телефона няма комуникацията, налична под формата на чат, а са налични само скрийншотовете. Св. Г. разпечатал скрийншотовете чрез служебния компютър, респ. същите били прикрепени към докладната му записка (л.153). Лично свидетелят извършил прехвърлянето на файловете на служебен компютър, разпечатал ги и ги записал и на друг носител - диск, приложени към докладната му записка. Е. Й. споделил пред служителите, че при комуникацията си със служителката Е. А., тя го е карала да я трие. В телефона нямало скрийншотовете на кореспонденция с други служители на Затвора С.. Свидателят проверил в приложението на иззетия телефон и не установил комуникация в „М.“, а единствено скрийншотовете под формата на снимки. Липсата на комуникация в „М.“ го навела на мисълта, че всичко е изтрито. Според свидетеля отделни събития, отбелязани в самата комуникация, предоставяли възможност да се разбере в кой период е водена комуникацията. Напр. че началничката на ИСДВР, в който е работила служителката, е на обучение или командировка, или преназначаването на началника на Сектор ЗОЗТ – К., Г. Х., преназначаването и на още една служителка от ГДИН в К..

В подкрепа на тези данни ответникът е представил заповед от 07.03.2024 г. на министъра на правосъдието за преназначаване на гл.инсп. Г. М. Х. на длъжност началник в ЗО „К.“ и акт за встъпване в същата длъжност от 11.03.2024 г., както и заповед от 25.03.2024 г. за прекратяване на служебното правоотношение на старши юрисконсулт Д. М.. Съвкупната преценка на тези писмени доказателства, свидетелските показания на Д. Г. и съдържанието на кореспонденцията потвърждава създаването ѝ в процесния период – края на м.март 2024 г. до 08.04.2024 г., респ. доказва, че са касае за реален и логичен разговор за действителни събития, а не са разпокъсано наслагвани фрагменти, както твърди жалбоподателката в защитната си теза.

Пред служителя Д. Г. л. св. Е. Й. е потвърдил, че кореспонденцията е водена през месец март, тъй като датата на изземване е 09.04.24г. Е. Й. споделил пред св. Г., че скрийншотовете са правени по време на комуникацията. Веднага по време на чатовете, е трил комуникацията, това го изяснил изрично, тъй като свидетелят го попитал дали ги има в самото приложение. Св. Г. получил сигнал от началника на затвора, че има намерен мобилен телефон и свидетелят следва да установи собствеността му. След изземването му телефонът останал на съхранение при св. Г., в Сектор „Вътрешна сигурност“, а за целите на съдебното производство е предаден и се съхранява в съда. Според Г. за прехвърлянето на скрийншотовете на диск не е необходима специална

програма. Изложеното от свидетеля е последователно и житейско логично, с което се оборват твърденията на жалбоподателката за манипулация върху изображенията. Дори да са налице индикации, че л.св. Е. Й. може да е бил принуден да направи подобни скрийншотове и да ги прехвърли на телефона си, който да „бъде намерен“ от служители на НОС, то ИСДВР А. е била длъжна да не допуска поведение, при което нейна електронна комуникация да се намира в мобилен телефон на лишен от свобода по време на изтърпяване на наказанието.

Единствено поради наличието на разлики между датите на създаване на файловете в намерения телефон и в диска по делото, вкл. и на този – предоставен на жалбоподателката за целите на съдебното производство, не може да се направи извод за манипулация. Разликите между датите и техническите характеристики на файловете са пояснени от в.л. Д., при разпита му в о.с.з. Експертът посочи, че при копиране на информация от телефон на друг носител може да се промени наименованието на файловете. При копиране с днешна дата на един файл, той ще е с дата на създаване върху компютъра, различна от датата на създаване на самия файл, защото за компютъра този файл се създава в момента на командата „S. as“. Тогава реално може да се промени и наименованието на файла, като тази промяната зависи от човека, който прави записа. Напр. при използване на команди „Сору – Р.“ няма да се промени наименованието на файла, но при използване на команда „S. as“ – такава промяна можело да настъпи или да не настъпи. Тук е мястото да се посочи, че в иззетия телефон са установени скрийншотове – изображения на водена електронна комуникация, респ. тези файлове носят *дата на създаване на самия скрийншот*, без да съдържат датите, на които е водена кореспонденцията. Респ. при прехвърляне на тези скрийншотове, като файлове на друг технически носител, същите са получили дата на модификация, дата на промяна, т.е. когато са прехвърлени на новия технически носител, в случая – представен по делото диск или предоставен такъв на жалбоподателката. Дължим е извод, че наличието на подобни разлики е обичайно и не навежда на извод за манипулация на съдържащите се в административната преписка изображения на електронна комуникация.

Както съдът вече няколкократно посочи, значителна част от събитията, предмет на електронната кореспонденция между жалбоподателката и л.св. Е. Й., се потвърждават по категоричен и безспорен начин от другите доказателства по делото. Част от събитията са потвърждават от писмени доказателства, относно профила на жалбоподателката S. EI във „FACEBOOK“ и „MESSENGER“ са налични писмени сведения, обстоятелствата, за които е водена кореспонденция се потвърждават от показанията на свидетеля Е. Й. и свидетеля Д. Г.. Според Г., по време на беседата му с л.св. Е. Й., последният му разказал за извънслужебните си отношения с ИСДВР Е. А., споменал, че й е давал парични суми, че са имали интимни контакти, купувал й е обувки, като това се е случвало между двете му присъди.

Установява се от докладна записка рег. № 8315 от 23.04.2024 г. на А. И. Ч. – ИСДВР в затвора [населено място], че е служител на ГДИН от 03.08.2020 г., когато била разпределена като ИСДВР в 8-ма група, където работела заедно с ИСДВР Е. А.. В първите две години от съвместната им работа, инсп. А. изтеглила кредит за закупуване на жилище и водила живот, свързан с изключителни финансови затруднения. Ч. забелязала промяна през 2023г., когато на 10.03.2023 г. се завърнала от продължителен 5-месечен отпуск. През 2023 г. инсп. А. била на няколко почивки – в Румъния, Турция и

Гърция и една на българското черноморие. При определяне на график за заместване за 2024 г., инсп. А. Й споделила, че от 23.04.2024 г. до 30.04.2024 г. е в Д., а от края на м. май заминава на почивка в Турция. През м.май А. закупила и нов автомобил, по нейни данни на стойност около 14 000 лв.

Съвкупната преценка на всички събрани по делото доказателства – писмени, гласни, веществени и експертни навежда съда на категоричен и несъмнен извод, че в посочения в оспорената заповед период – от края на м.март 2024 г. до 08.04.2024 г. инсп. Е. А. – като ИСДВР в затвора [населено място] е водила електронна кореспонденция чрез профила си S. EI във „FACEBOOK“ и „MESSENGER“ с л.св. Е. Й. Й., през време, в което същият е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“, като от съдържанието на тази кореспонденция се установява, че същите са имали неформални и извънслужебни взаимоотношения, освен интимни отношения, инсп. А. е получавала пари и подаръци от л.св. Е. Й.. Както правилно е посочено в оспорената заповед, освен, че се касае за установени нерегламентирани и непрофесионални контакти с лишен от свобода, то тези взаимоотношения са станали достояние и на широк кръг от лица предвид публикуването им в Интернет (<https://lupa.bg/news/samo-v-lupabg-seks-skandal-s-inspektorka-v-sofivskivat-zatvor-290857news.html>: <https://www.bulnews.bg/article/463305> и www.bulnews.bg/article/463305). Вярно е, че жалбоподателката не може да влияе на медийните публикации, но същата е била длъжна да не допуска поведение, което би могло да представлява медиен интерес и то с негативен отзвук за администрацията, чийто служител е.

Тук е мястото да се отбележи съществуваща разлика между посочените като нарушени разпоредби на Етичния кодекс в Обобщена справка рег. № 6249 от 21.05.2024 г. и в оспорената заповед. В справката като нарушена е посочена разпоредбата на чл.8, т.1 от ЕК, което не е възприето от ДНО, който от своя страна е намерил и допълнително нарушение на чл.9, т.8.2 от ЕК. Изложеното потвърждава несъстоятелността на тезата на жалбоподателката, че в нарушение на чл.206, ал.2-4 от ЗМВР ДНО не е направил собствена преценка на събрания доказателствен материал. Напротив, след като обосновано е възприел установената от Д. фактическа обстановка, ДНО е направил правилна и съответна на нея правна квалификация на установеното нарушение. Неоснователна е претенцията на служителката за недопускане на доказателствените й искания – очна ставка с л.св. Е. Й., приобщаване на иззетия телефон, или на резултатите от проверките по нейни сигнали до Софийска районна прокуратура или до Комисията за защита на личните данни. Тези доказателствени искания са уважени от съда, но не навеждат на друг правен извод, следователно не указват на допуснати входа на административното производство съществени процесуални нарушения.

Вменените за нарушени разпоредби на ЕК за поведение на държавните служители на ГДИН, утвърден със Заповед № ЛС-04-15 от 15.01.2024 г. на министъра на правосъдието, предвиждат, че служителите, както при изпълнение на служебните задължения, така и извън службата, спазват следните етични принципи:

1. Чл. 7, т. 1 - Законност - стриктно да спазват установения правов ред;
2. Чл. 7, т. 3 - Недопускане на корупционно поведение - поведение, което не допуска зависимост или друга обвързаност;
3. Чл. 7, т. 9 - Отговорност - ангажирано отношение към дейността и задачите в професионалното ежедневие и поемане на лична отговорност за последствията;
4. Чл. 9, т. 5 - *Държавният служител не допуска да бъде поставен във финансова или*

друга зависимост от отделни лица и организации, които могат да повлияят на изпълнението на служебните му задължения или да нарушат професионалния му подход по определени въпроси;

5. Чл. 9, т. 6 - *Държавният служител не допуска на работното си място поведение, несъвместимо с добрите нрави;*

6. Чл.9, т.8.2 – Държавният служител не допуска участие в прояви, с които уронва престижа на службата;

7. Чл.10, т.4 - Не допуска приемане на обещание за облага, за да бъде извършено или да не бъде извършено действие по служба;

8. Чл. 10, т. 7 - Не допуска поставяне на държавния служител във финансова или друга зависимост, която би могла да повлияе на изпълнението на служебните му задължения;

9. Чл. 10, т. 11 - Не допуска държавният служител да приема подаръци или облаги, които могат да бъдат възприети като награда за извършване на работа, която влиза в служебните му задължения;

10. Чл. 11, т. 1 - В отношенията си с гражданите, задържаните и осъдените лица държащият служител не показва лично отношение;

11. Чл. 44 - Държавният служител не прикрива доведено до знанието му правонарушение, нарушаване на правилата за вътрешния ред или такова, на което е свидетел, като предприема необходимите действия за неговото предотвратяване, пресичане и разкриване. Конкретно в тази връзка е извършеното от л.св. Е. Й. нарушение на чл.97, т.3 от ЗИНЗС.

Съдът приема, че с поведението си (водена електронна кореспонденция чрез профил S. EI във „FACEBOOK“ и „MESSENGER“ с л.св. Е. Й. Й., през време, в което същият е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“, като от съдържанието на тази кореспонденция се установява, че същите са имали неформални и извънслужебни взаимоотношения, освен интимни отношения, инсп. А. е получавала пари и подаръци от л.св. Е. Й.) ИСДВР Е. А. е допуснала нарушение *на всички посочени от ДНО оспорената заповед етични правила*. Противно на твърдяното от жалбоподателката, вменените за нарушени правила на ЕК не са общи, а създават конкретни правила за поведение, които в случая са нарушени. Служителката е допуснала установяване на нерегламентирани отношения с л.св., които я уличават и в корупционно поведение. Въздържането от подобно поведение безспорно е морален и етичен еталон, за спазването на който са достатъчни дори и неписани морални норми. Корупционно поведение е описано в няколко различни хипотези в от ЕК, като доказаното поведение на ИСДВР Е. А. покрива всички от тях. Служителката се е възползва от правомощията си и служебното си положение с цел лично облагодетелстване или в полза на трето лице – л.св. Й. по повод проверка на рисковите му точки и преценка за наличието на основания за УПО. Етичните правила не само изрично забраняват участието на държавен служител на ГДИН в корупционни прояви, но и го задължават да проявява нетърпимост към корупционно поведение. Действията на държавния служител осъществяват състави на визираните етични норми - като се е възползвала от служебното си положение, А. се е облагодетелствала – лично и в полза на трето лице, като вместо да предотвратява и пресича правонарушения (чл.97, т.3 от ЗИНЗС) или корупционни действия, служителката лично е участвала в тях.

Противно на твърденията ѝ в жалбата, в оспорената заповед, както и обобщената справка, на чиито мотиви се позовава заповедта, подробно е конкретизирано

поведението на служителката, което покрива състав на дисциплинарно нарушение по чл.194, ал.2, т.4 от ЗМВР. Извършеното от инспектор Е. А. – ИСДВР към затвора в [населено място] , в периода от края на месец март 2024 г. до 08.04.2024 г., която чрез използване на служебното си положение, в качеството ѝ на ИСДВР в затвора в [населено място], както и чрез профил в социалните мрежи, е поддържала неформални, извънслужебни и интимни отношения с л.св. Е. Й. Й., като е споделяла с него информация за служители на затвора, търсела е начин да му помогне да излезе предсрочно от затвора, коментирала е с него информация не в качеството ѝ на негов инспектор социална дейности възпитателна работа, обсъждала е с него времето, през което е бил и ще бъде на свобода, осъзнавайки сериозността на постъпката си. Служебните задължения на ИСДВР са да осъществява корекция и ресоциализация на лишените от свобода, с оглед приобщаването им към ценностите на обществото и законосъобразен начин на живот.

Според съда, така описаното поведение правилно е квалифицирано от ДНО като нарушение на служебната дисциплина. Проведената комуникация в социалните мрежи с лишен от свобода, за когото е абсолютно забранено да притежава мобилен телефон, осъзнавайки този факт, е индикация за *злоупотреба с доверието на органа* по назначаване, като това поведение е в разрез с възпитателната и социална дейност. В допълнение, с поведението си, което е отразено в електронните медии, инспектор А. е формирала негативен облик за ГДИН, с което е уронила престижа на службата, чрез неспазване на разпоредбите на ЕК, което безспорно се отразява негативно върху авторитета на ГДИН и има за последица намаляване или загуба на общественото доверие в институцията. Законосъобразна е преценката на ДНО, че описаното поведение е абсолютно неприемливо за служител на ГДИН, който би следвало да е пример за обществото и гарант за спазване на установения правов ред. Тези действия са в нарушение на визираните правила от ЕК, респ. са *самостоятелно* основание по чл.194, ал.2, т.4, вр. чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“.

Държавните служители са обект за засилено внимание в обществото от гледна точка на законосъобразността на поведението им, поради което е логично да понесат негативния обществен отзвук в случай на отклонение от дължимото поведение, независимо дали те самите са иницирали съответната медийна публикация. Медийният интерес е насочен към негативните прояви в обществото, поради което с поведението си А. индиректно е предизвикала посочения в заповедта медиен интерес. Неправомерните действия на служителката са станали достояние на други служители на ГДИН, на лишени от свобода и на граждани, у които се формира впечатление, че държавните служители, които по закон са призвани да противодействат на правонарушенията, могат безнаказано сами да ги вършат. Несъответствието между дължимото и фактическото поведение на държавния служител има за последици намаляване или загуба на общественото доверие в институцията, водещо до намаляване на подкрепа на цялостната ѝ дейност.

Според цитираното ТП № 3 от 07.06.2007 г. на ОСС на ВАС действие, уронващо престижа, безспорно изисква външно изразен волеви акт на нарушителя. Под "престиж на службата" следва да се разбира авторитетът на институцията пред обществото, на което тя служи. Неспазването на служебната етика, незачитането на установения обществен ред може да има за последица *намаляване или загуба на общественото доверие* в институцията, да доведе до липса на обществена подкрепа за цялостната ѝ

дейност. Затова чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отм.) (в случая чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР) изисква деянието да е "уронващо престижа", т. е. не е задължително престижът вече да е уронен. Достатъчно е поведението да е от такова естество, че реално да застрашава с *намаляване или загубване на доверие от страна на обществото* в полицейската институция. Не е необходимо деянието да е извършено на публично място. Но е задължително действията да са станали или да е възможно да станат *достояние и на други лица*, което би се отразило *негативно върху авторитета* на институцията, което в случая е безспорно доказано. При засилената чувствителност на обществото ни към противоправни прояви на представители на правоохранителните администрации, съдът намира за безспорно доказано в настоящия случай деянието по чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР и неговият специфичен резултат – уронване на престижа на службата.

По изложените съображения правилно и законосъобразно описаното в заповедта поведение на А. е квалифицирано като тежко нарушение на служебната дисциплина, за което се налага наказание „уволнение“ по смисъла на чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР. Изложеното е достатъчно и самостоятелно основание за законосъобразност на обжалваната заповед от материална страна.

В заключение, съвкупната преценка на гореописаната доказателствена съвкупност категорично и безпротиворечиво доказва вмененото на жалбоподателката дисциплинарно нарушение по чл.203, ал.1, т.8 и т.13 от ЗМВР. Спазването на установения в обществото правов ред и придържането към наложените се в него етични правила за поведение са задължителни за всеки гражданин. На по-силно основание, това важи за служителите на правоохранителните институции, призвани по закон към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Израз на по-високите изисквания към тяхното поведение в и извън работно време са вменените за нарушени разпоредби на чл.7 от ЕК, които изискват от служителите на ГДИН да се придържат към визираните в тях етични правила както при изпълнение на служебните си задължения, така и извън службата. Същите уреждат императивни задължения на служителите на ГДИН: да не допускат корупционно поведение; да поемат лична отговорност за поведението си; да не допускат да бъдат поставени във финансова или друга зависимост; да не допускат на работното си място поведение, несъвместимо с добрите прави; да не допускат приемане на обещание за облага; да не приемат подаръци и облаги; да не прикриват доведено до знанието му правонарушение. Това не са бланкетни и изпразнени от съдържание ценности, доколкото съобразяването на поведението на служителите на ГДИН с тях има за непосредствен резултат повишаване на доверието на обществото в дейността на институцията. С поведението си държавната служителка е нарушила всички визирани разпоредби, поради което правилно и законосъобразно ѝ е наложено най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“.

Вярно е, че нарушаването на етичните правила за поведение на държавните служители е основание по чл.200, ал.1, т.12 ЗМВР за налагане и на по-леко дисциплинарно наказание „порицание“. При упражняване на правомощията си по избор между двете дисциплинарни наказания ДНО следва да се съобрази със законоустановената цел по чл.4, ал.2 от Инструкция № 81213-877 от 6 юли 2021 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР, според която дисциплинарни наказания се налагат с цел да се въздейства възпитателно и превантивно на извършителя на дисциплинарното нарушение и на останалите служители. Това правомощие ДНО следва да упражни при

съобразяване на принципа за съразмерност по чл.6 АПК, а именно като упражни правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и се въздържа от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Събраните в хода на дисциплинарното производство значителни по обем доказателства са указание, че органът е подхождал обективно към правомощието си за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителката. Засиленият медиен интерес към поведението ѝ, като представител на затворническата администрация, е указание, че обществото ни като цяло е особено чувствително към подобно нерегламентирано поведение. Не може да се приеме, че с оспорената заповед се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, тъй като евентуална липса на реакция от страна на органа по назначаване, би засилила и без това негативното усещане в обществото ни за различен подход при особено тежки правонарушения, в случай, че се наложи по-лекото дисциплинарно наказание. Същевременно, би се въздействало негативно и на останалите служители на ГДИН, към които ще се излъчи сигнал, че сериозни нарушения като тези по чл. 7, т. 1, 3 и 9, чл. 9, т. 5, 6 и 8.2, чл. 10, т. 4, 7 и 11, чл. 11, т. 1 и чл. 44 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в ГДИН са *съвместими с оставане на служба в дирекцията*. Последният резултат съдът намира за абсолютно противоположен. По изложените съображения съдът намира, че наложеното най-тежко дисциплинарно наказание е справедливо, съразмерно и съответно на преследваната законова цел.

За пълнота следва да се отбележи, че фактическата обстановка по наложеното на друга служителка на ГДИН дисциплинарно наказание е различна от процесната, потвърдено и чрез показанията на св. Д. Г., поради което жалбоподателката неоснователно поддържа, че е използван другия случай, за да се навреди на достойството и доброто ѝ име в обществото.

По изложените съображения не са допуснати отменителни основания по чл.146, т.1-5 АПК и на основание по чл.172, ал.2 АПК е дължимо отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. И. А., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.3, чрез адв. Т. Р. и адв. И. М., срещу Заповед рег. № ЧР-05-229 от 24.06.2024 г. на министъра на правосъдието, с която на основание чл.194, ал.2, т.4, чл.197, ал.1, т.6, вр. чл.203, ал.1, т.8 и т.13, вр. чл.204, т.1 и чл.226, ал.1, т.8 от ЗМВР ѝ е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното ѝ правоотношение.

ОСЪЖДА Е. И. А., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.31, да заплати на Министерство на правосъдието основание чл.143, ал.3 АПК

юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: